

TORONYIRÁNY

XIV. 3.

2020. január 19.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 2. vasárnap

Január 25. Szent Pál apostol megtérése, Pál fordulása

A Keresztelő tanúságtétele két állítást tartalmaz: Az egyik igazolja az ószövetségi jóvendölések és jelképek teljesedését, a másik pedig arra utal, hogy Jézus egész működése önfeláldozás, engesztelés és áldozat lesz. Sőt az evangélista Jézus egész emberségében lát valami hontalanságot: A sajátjába jött, de övéi nem fogadták be (Jn 1,11). A Pál apostol által emlegetett kiüresítésnek másik megnevezésével találkozunk itt. A Megváltó elküldése az Atya misztériuma: „Úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte” (Jn 3,16). Nem megjátszott drámára kell gondolnunk, hanem a személyes emberi szabadság tiszteletben tartására. Isten személynek, önmagával rendelkező alannak teremtette az embert, azért természetfölötti szempontból is így közeledik hozzá. A leereszkedéshez a szeretetnek, a személyes érintkezésnek az eszközeit használja, így akarja felébreszteni a hitet és a bizalmat. Jézus erkölcsi tanítása is ennek a misztériumnak a kibontakoztatása: a rosszat lehetőleg jóval kell legyőzni, a gyűlöletre szeretettel válaszolni, az igazságtalanságot nagylelkűséggel gyógyítani. Így a hívőben tulajdonképpen folytatódik „Isten gyöngesége és balgasága” (1Kor 1,18-25). Az áldozati bárány ebben az értelemben lett állandó üdvrendi tényező.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

- 1. Iz 49,3-5-6** A próféta küldetése, hogy az Isten által felkínált üdvösséget ne csak a választott nép tagjainak, hanem valamennyi nemzetnek hirdesse meg.
- 2. 1Kor 1,1-3** Pál a Krisztus által meghívott apostol küldetéstudatával köszönti a Korintusban élő keresztényeket és erősíti meg őket a hitben levele által.
- 3. Jn 1,29-34** Keresztelő János tanúságot tesz az őhöz nagy számban tóduló, várakozással teli tömeg előtt arról, hogy a Názareti Jézus a próféták által megjövendölt és Isten által megígért Messiás.

Az Isten báránya

A negyedik evangélista nem beszél el Jézus keresztelését. De mivel János a jeruzsálemi küldötteknek azt mondja, hogy ismeri őt, azért nyilvánvaló, hogy a keresztelés már előbb megtörtént, mint ez a beszélgetés. A mostani részlet azt ismerteti, hogy János hogyan tanúskodott Jézusról az ott jelenlevő zsidók előtt. Ezeket az eseményeket fontosnak tartja, azért nemcsak a helyet jelöli meg, hanem a napokat is számlálja, s ez a számolás tart a kánai menyegzőig, és egy hetet tesz ki. Az előbbi eseményhez viszonyítva ez másnap történt. Arra azonban nem tér ki, hogy kik a hallgatók: nagyobb tömeg vagy csak kisebb csoport? Tanúskodás ez: Nézzétek, az Isten Báránya. Ő veszi el a világ bűneit. Az Isten Báránya olyan sajátos megjelölés, mint a Logos, az Ige. A kereszténység Jézus keresztalát úgy értelmezte, mint engesztelő áldozatot, s a negyedik evangéliumban a keresztalát egybeesik a húsvéti bárány feláldozásával (19, 36). A Jelenések könyve is úgy emlegeti Jézust, mint a Bárányt, akit megölték és mégis él (5,6.9.12; 7,19).

A 30. vers tartalma János szájában meglepő és új, mint az Isten Báránya név: „Róla mondtam, hogy aki nyomomba lép, nagyobb nálam, mert előbb volt, mint én.” Ez világos kifejezése az örök előre-létezésnek, a praeexistencia-nak, s itt most Jánostól ugyanazt halljuk, mint amit a 15. versben, a Logos-himnuszban. Az ismétlés a fontosság hangoztatása. Az Ószövetségben nincs igazi támaszpont ehhez az előrelétezéshez. De a Kr. előtti század zsidó apokrif könyvei (Hének könyve, Ezdrás 4. könyve) beszélnek arról, hogy a Messiás égi rejtettségéből jön elő, és úgy nyilatkoztatja ki magát. Sőt a rabbik írásaiból az tűnik ki, hogy egyes dolgoknak az Istenben való létezését feltételezték már a világ teremtése előtt, pl. a törvény, a bűnbánat, az édenkert, a gehenna, a dicsőség trónja, a szentély, a Messiás neve. Érdekes, hogy náluk a bűnbánat a felsorolásban rögtön a törvény után következett. Talán abból a megfontolásból, hogy ha Isten törvényt adott, akkor számolnia kellett az ember bűnével és bánatával. A háttérben az a meggyőződés állt, hogy minden létező dolog visszamegy Isten elgondolására, mégha ezt nem is fejezték ki tisztult filozófiai fogalmakkal. A Messiás nevééről külön úgy nyilatkoznak, hogy az Isten előtt, az oltáron levő drágaköbe van bevésve.

A platóni filozófia is beszélt az emberi lélek előlétezéséről az ideák

világában. De ez a gondolat nem lehetett alapja a Logos örök előrelétezésébe vetett hitnek. Itt ugyanis az örök isteni személy létezik az Atyánál, s ő lesz emberré, nem pedig az embernek valamelyik része. Az előrelétezés állandóan visszatérő tétele az evangéliumnak (6,62; 8,58; 17,5.24). Ide tartoznak azok a kijelentések is, amelyek jelzik, hogy a Fiút az Atya küldte, hogy ő a világba jött, visszatér az Atyához stb. Az evangélista egészen konkrétan beszél az előrelétezésről: szembeállít egymással két történeti embert: Jánost és Jézust, s az utóbbinak a felsőbbrendűségét azzal igazolja, hogy előbb volt, illetve, hogy személy szerint öröktől fogva létezett. Ez egyébként az apostoli egyház hitvallása, amelyben benne van Jézus istenségének megvallása is.

A következő versekben János kifejti, hogy Jézus kilétét kinyilatkoztatásból tudja. Azelőtt nem ismerte, de küldetése arra szól, hogy megismertesse őt a néppel. Ezért Isten adott neki jelet, hogy felismerje. A jel az volt, hogy látta a Lelket, amint galamb alakjában leszállt rá, és rajta is maradt. Előzetesen pedig már isteni sugallat világosította fel, hogy a jelnek mi lesz az értelme (33. vers). Itt az Atya szavára nem történik utalás, mint a szinoptikusoknál. Különbösen is az evangélista a Jordán melletti eseményekből csak annyit ragad ki, ami elég annak kimutatására, hogy János milyen alapon tanúskodott és miért fogadható el a tanúskodása. Az Ószövetség előre jelezte, hogy a Messiás a Lélek hordozója lesz, s mivel az apostoli egyház a maga életében is megtapasztalta a Lélek kiáradását, azért az evangélista Keresztelő János történetéből is a Lélek közbelépését emeli ki. Az igazi jel az, hogy a Lélek rajta maradt a Messiáson. Ő tehát ebből a szempontból is több, mint a próféták, akik csak ideiglenesen tapasztalták meg hatását. Az összefüggés azt mutatja, hogy János kijelentése: „magam nem ismertem” nem annyira Jézus személyére, mint inkább tevékenységére és hatására vonatkozik. A szembeállítás ugyanis a vízzel való keresztre és a Szentlélekkel való keresztre vonatkozik. Kétségtelenül az a nagyobb, aki lélekkel keresztre. Az evangélista korában az egyház már tisztázta a két keresztség közötti különbséget, de még mindig voltak úgynevezett János-tanítványok, és ez a szöveg inkább nekik szól. János csak arra kapott küldetést, hogy vízzel keresztre, de arról kellett tanúskodnia, aki Szentlélekkel keresztre. Ez pedig az egyház kezében erős érv volt a János-tanítványokkal szemben. Különbösen a qumráni szövegekben is kifejeződik az a meggyőződés, hogy a Messiás az igazság lelkével fogja megtisztítani az embereket, s nézetüket Ezekielből (36,25) merítették. Az egyház természetesen János tanúskodását arra is felhasználta, hogy tökéletesebb értelmezését adjon a keresztségnek. Tudta, hogy Jézus „felülről jött és mindenkinek fölött van” (3,31), azért az ő keresztsége valóságos újjászületést adhat vízből és Szentlélekből.

János tanúságtétele ebben van összefoglalva: „Láttam és tanúskodtam róla, hogy ő az Isten választottja” (34. vers). Az evangélista tudja, hogy a hit természetfölötti és történeti jelekre épül. Isten úgy ad kinyilatkoztatást, hogy az ember meggyőződhet az igazságról, s ő maga is tanúja lehet az igazságnak. A szinoptikusok a Jordánban való keresztségénél Isten „szeretett Fiáról” beszélnek, ez az evangélium azonban itt „Isten választottját” említi. A szövegmagyarázók feltételezik, hogy ez volt az eredeti kifejezés a Keresztelő tanúskodásában, s a szinoptikusok Jézus élete alapján értelmezték úgy, mint „szeretett Fiú”-t. A különbség nem lényeges, hiszen az Ószövetségben is szó van arról, hogy a Messiás az Isten Fia (Zsolt 2,7), és szó van a „kiválasztottról” is, akiben Istennek kedve telik (Iz 42,1).

Az egész történetből az a meggyőződés is kicsendül, hogy a Jézus Krisztusról szóló tanúskodás mennyire feladata az egyháznak. Keresztelő Jánosnak ez volt a küldetése, és az egyház is ezt kapta küldetésül (ApCsel 1,8). A Krisztusba vetett hitet a tanúskodás közvetíti, a hit viszont az örök életet biztosítja (20,31).

Gál Ferenc

Mit csinál a tévé a gyermekkel? (19.)

9. A lányok tévéje: Barbie-baba nem minden

Barbie - Hófehérke modern változata

A csoporthoz és egymáshoz tartozás

Ezeket a rémtörténeteket a kislányok arra használják, hogy kifejezzék egy bizonyos csoporthoz tartozásukat, hogy dokumentálják, mennyire felnőttek és érettek, illetve hogy lehetőségük legyen közel kerülni egymáshoz. Ezen keresztül nagyon fontos problémákkal találják szembe magukat. Ezek a rém- és kalandtörténetek arra jók, hogy jelképrendszerévé váljanak, amelyekből a gyerekek merítenek, amikor ki akarják fejezni gondolataikat és érzéseiket, éppen aktuális vágyaikat, ellentmondásos élményeiket és tapasztalataikat, jövőjük bizonytalanságát vagy gyermekkoruk emlékeit. Ezekben a történetekben nem kell racionálisan, felnőttek, illetve sikeres fiatalok módjára gondolkodniuk.

Úgy tudják tehát megélni az őket foglalkoztató problémákat, hogy azok ébren látott álommá vagy vágyaik kifejezésévé redukálódnak, és csak ritkán dolgozzák fel őket racionálisan, a jövőtől való félelem érzéseként. Az új élmények vagy azok, amelyeket régóta nem akarnak feldolgozni – mindaz, amit a normális kislányok várnak a jövőtől, viszont amihez egyáltalán nem akarnak alkalmazkodni, vagy mindennek a bonyolult keveréke így saját nyelvezetet és kifejezési formát kap. A médiapiac művészetileg és kulturálisan érdektelen műveket hoz létre, kultúránkból eltűntek azok az archetipusok és szimbólumok, amelyekre a lányoknak szükségük lenne az őket foglalkoztató kérdések feldolgozásához. De mivel a médiapiac művészi-kulturális hagyományainkból merít, az intellektuálisan kiemelkedő történetek és szereplők hiánya így szembeötlő.

A kizártról vitatkozni a kizárt által

Néhány tizenhárom és tizenöt év közötti lány kartonpapírból házat épít. Miközben berendezik a szobákat, arról beszélgetnek, hogy milyen életlehetőségeik vannak manapság. A házépítés számukra tulajdonképpen másodlagos dolog, csak ürügy arra, hogy beszélgessenek az őket foglalkoztató dolgokról. Tévéről beszélgetnek és barátokról, divatos dalokat énekelgetnek. Miközben a bútorokat elhelyezik a szobákban, a beszélgetés a televízióra terelődik. Először a film címét vitatják meg, aztán áttérnek arra a jelenetre, amely a „szülés, vér, szétmarcangolás” témakörét érinti.

-...az az embermarcangoló.

- És akkor kihúzták a szemét. A nő még élt.

- És amikor terhes volt, hogy járkált az utcán.

- Az akkor volt, amikor volt az a terhes nő.

- És akkor mindenki ott volt körülötte, és várták, hogy kijöjjön a gyerek. De egyfolytában csak a vér ömlött. A gyerek kibújt, és mindenki rávetette magát.

- A kicsi meg nevetett, azt mondta, hogy hihih!

- Igen, az embermarcangolóknál így születik a gyerek.

- Az egy női embermarcangoló volt?

- Nő volt.

- Rendes nő?

- Persze, egy férfinak nem lehet gyereke.

A beszélgetés most olyan jelenetre terelődik, amelyben egy nő kihányja a saját beleit. Ezzel a beszélgetéssel a lányok összetett és számukra nagyon fontos témakört vitatnak meg: szülés (a test megnyílása) vér - mégpedig tökéletesen eltérő módon ahhoz képest, ahogy az iskolában tanulják. Ha szükséges is, biztos, hogy nagyon nehéz tudomásul venni és megérteni ezeknek a szadista videóknak a képi nyelvét, de el kell fogadni, hogy ezek az orvosi kérdések már a fantázia világából kiinduló megközelítési módját jelentik, és azt is el kell ismerni, hogy így beszerezhetőek a magyarázat másfajta modelljei.

10. A fiúk tévéje

„Attól megismerni a félelmet, aki átélte”

Az „Attól megismerni a félelmet, aki átélte” című tanmese arról szól, hogy csak akkor válunk emberré, ha képesek vagyunk félni. Egy kislánknak tehát el kell jutnia arra a fejlődési fokra, ahol megtanul félni. Ehhez azonban nem sokat használnak a verekedések és a bátorságpróbák, sokkal inkább érzékenységre van szükség. Ezt mutatja a mese végkifejlete is, amely rengeteg kegyetlen és félelmes kaland után érkezik el. A mese egy apáról szól, akinek két fia van, egyikük okos, figyelmes és sikeres. A fiatalabbikból viszont hiányzik mindenfajta érzékenység és érzelem, olyannyira, hogy ez még őt magát is zavarja. Meg akarja ismerni a félelmet, ezért szörnyű helyzeteknek teszi ki magát, kísértetekkel, akasztott emberekkel teli helyszíneken, halottakkal az ágyában és így tovább. Minden helyzetet túlél és ural, egyszerűen azért, mert nem ismeri a félelmet. Nyilván hiányzik neki ezzel kapcsolatban a szükséges észlelési képessége.

Félelem és horror szükséges a felnőtté váláshoz?

A mese olyan félelmes és horrorisztikus jeleneteket ír le mindenféle variációban, amelyeket a képernyőn is láthatunk. A kislány először is felviszik a harangtorony tetejére, ahol a sekrestyés kísértetnek öltözve ijesztgeti. A gyerek nem veszi észre, hogy egy beöltözött emberről van szó, lelöki a lépcsőn, az meg eltöri a lábát. Ezután a mesében egyre magasabbra hág a rémület, és egy másik realiztikus, rendkívül félelmes helyzetet mutat: a gyerek egy akasztófa alatt tölti az éjszakát néhány akasztott ember társaságában. Ez a helyzet nagyon hasonlít azokhoz, amelyeket oly gyakran láthatunk az akciókban, veszedésekben, lövöldözésekben, gyilkosságokban és holttestekben bővelkedő krimikben. A gyerek még mindig nem képes félni, mert nem tudja elképzelni, hogy az akasztott embereket valóban a kegyetlen sors hozta ilyen helyzetbe. Erre alapoznak ma is a krimi- és akciósorozatok gyártói. A kislány még mindig messze van attól, hogy örömet, fájdalmat, félelmet vagy szorongást érezzen, mivel hiányoznak neki azok a tapasztalatok és élmények, amelyeknek a hatására odafigyelne a többi emberre. Aztán elérkezik a királykisasszonyok kora. Nem is a királykisasszony személye a fontos, hanem az, hogy a lány egy kastélyban él egy királlyal és egy szörnyeteggel. A fiú itt aztán bebizonyíthatja a bátorságát. A királykisasszony kezéért szembe kell szállnia a szörnyvel. Halálosan megsebez néhány fekete vadmacskát, kiszedi a karmaikat, visszajáró lelkekkel kártyázik, kivész a koporsóból egy halottat és megpróbálja felmelegíteni. A halál azonban, mint az ember elkerülhetetlen sorsa ismeretlen és felfoghatatlan a számára, mert az csak a kísértetek zavaros világának egy formája. Mivel egyetlen esetben sem félt, és megtanult sok mindent az emberek viselkedéséről, elnyeri a királykisasszony kezét. Pontosabban szólva az öreg királyt teljesen elbűvöli ez a nagy bátorság (vagyis az érzelmek hiánya), és azt mondja neki: „Megszabadítottad a kastélyomat, vedd el a lányomat feleségül.” De a királykisasszony tudja, hogy a fiatal ember mindaddig nem lesz érett partner, amíg nem érte őt olyan élmény, amely megismerteti a félelemmel. Nem tudja, milyen próbáknak vetik alá a férfiembereket, de ő is és társalkodónője is ismernek egy hatásos eszközt a félelemkeltésre. Éjszaka rázúdít a fiúra egy vödör hideg vizet, amelyben zöld halak úszkálnak. „Ez az, amitől félek, kedves kisasszony! Most már tudom, mi a félelem.”

A férfiak világába a képernyőn keresztül vezet az út

Mai világunkban a (felnőtt) férfiak világába vezető út a képernyőn keresztül vezet, a bátorságpróbákon, az érzelmeken, a félelmeken keresztül, amelyeket a televízió filmjein át él meg a néző.

(Folyt. köv.)

Ben Bachmair

Vasárnapi jegyzet

Nem a szavak szeretet-szövetsége

Imponálóbb, ha a teológiai irodalomban is az ökumenizmus, mint elvont fogalom helyett ezt olvasni: ökumenikus mozgalom, amely cselekvést jelent, gyűjtőneve azoknak a nemes törekvéseknek, melyek a különböző felekezetekhez tartozó keresztények közeledését segítik. Nem egyházaik feladása ez, hanem interaktív párbeszéd, amely távlatokat nyit meg a most már szinte kötelező új gondolkodásban. Nem a tanítás átírásáról, feladásáról van szó, hanem az egyes egyházak értékrendjében egyre több találkozási pont megtalálásáról. Ez örvendetesen aktivizálódik korunkban, amikor az individualizmus egyre inkább fenyegeti, „elnyeli” a közösségeket, melyek nélkül egyetlen egyházi felekezet sem tudja hitelesen felmutatni a krisztusi tanítást, vagyis közvetíteni, tovább adni. Így mondhatnánk: az ökumené az istenhívők közösségi szövetsége, tettekben és nem szavakban.

A napokban került kezembe egy közelmúltban megjelent könyvecske. A címe: Fürkészszetek! (Az olasz scrutate találó fordítása.) Az Isten jeleit kémlelő megszentelt személyeknek szánták az egyes fejezeteket, de szinte minden bekezdésnél az ökumenikus mozgalom programját is érzékelem, amikor azt olvasom, hogy az Úr örök szeretettel szeret mindannyiunkat, s ez a bizalom szabadságra hív, egységben egymással, nehogy egyházaink múzeumi tárgyává váljanak.

Pasztorális levelek, teológiai értekezések az Írás fényében foglalkoznak az ökumené szellemiségével, annak az engedelmességnek a jeleként, amely „bizalmat szavaz a mának, hogy együtt haladjunk előre bátran Jézus Krisztus szavának értelmezésében,” nem pusztán emberi motivációkat követve. (Ezt nevezhetjük evangéliumi közös halászatnak.) Minden közösség megszentelt testvériség, ha ebben gondolkodik, így válik igazán szabaddá a messzibb távlat elérésének reményében, érzi a „Lélek útmutatását”, s értékeiben, tanításában elfogadja a másik egyházat, felekezetet, azt a cselekvésmódot, amely bölcs párbeszéddel, türelemmel közvetíti Krisztust a világnak.

Sokan járnak az úton, akiknek szomjúsága forrást keres. S miért ne fakasztanának különböző felekezeti keresztények a hit által forrást? Az összetartozás ugyanis nem csupán szociális akció. A társadalom élete a benső értékek mélyén igenis követel ma is olyan gondolkodást, amely valamiként elszakít a tisztán materiális céloktól, és lélek-közösségben leli meg a másféle értékeket. Így közös tanúságtétel leli meg az evangélium igazságában a megnyugtató válaszokat korunk nehéz kérdéseire.

Nem könnyű feladat a Krisztus-hívőknek. De együtt több az esély, a kegyelem.

S hogy az egység megvalósuljon, folytonos tanulásra van szükség. Ismerni, elfogadni, megbecsülni a másik testvéregyházat, felekezetet. Mert csak ekként alakulhat ki az a teremtő-párbeszéd, amely a megértésben, elfogadásban megtalálja a találkozási pontokat, hogy oldódjék a zűrzavaros világban a közömbösség, és Isten egyre több helyen „üsse fel sátrát”, azaz hajlékát.

Mert mi lesz a világgal, ha még azok is szemben állnak egymással, akiknek krisztusi kötelezettségük a szolgálat alázata?

† Tóth Sándor

hírek információk

Az idén a keresztény egyházak az Ökumenikus Imahetet az egységért január 19-26. között rendezik, mely alap gondolata: „...igen emberségesen bántak velünk...” (ApCsel 28,2). A magyarországi ünnepélyes megnyitót január 19-én, azaz ma 18 órakor tartják a magyarországi keresztény egyházak vezetőinek részvételével Budapesten a Kálvin téri református templomban.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia és a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának Elnöksége három évvel ezelőtt elfogadta, hogy az Ökumenikus Imahét országos nyitó istentiszteletének vasárnapja 2018-tól az üldözött keresztényekért való imádkozás vasárnapja is legyen.

Az Imahét részletes szegedi programja:

Január 19. vasárnap 18 óra: Kálvin téri református templom
Igét hirdet: Imrényi Tibor ortodox lelkipásztor

Január 20. hétfő 18 óra: Székesegyház
Igét hirdet: Fekete Károly református püspök, Kondor Péter evangélikus püspök, Kiss-Rigó László püspök

Január 21. kedd 18 óra: Evangélikus templom (Tisza Lajos krt. 16.)
Igét hirdet: Kereskényiné Nemes Lívia református lelkész

Január 22. szerda 18 óra: Árpád-házi Szent Erzsébet templom (Torontál tér 4.)
Igét hirdet: Kiss Imre plébános

Január 23. csütörtök 18 óra: Baptista imaház (Hétvezér u. 5.)
Igét hirdet: Szaplóczay Miklós görögkatolikus parókus

Január 24. péntek 18 óra: Szent József római katolikus jezsuita templom (Dáni János u 3.)
Igét hirdet: Kereskényi Sándor református lelkipásztor

Január 25. szombat 18 óra: Szent Gellért templom (Tátra tér 4.)
Igét hirdet: Lovász Adrienn református lelkipásztor

Január 26. vasárnap 18 óra: Honvéd téri református templom
Igét hirdet: Benyik György plébános

Az Ökumenikus Imahét keretében az evangélikus, a református és a katolikus egyház régióbeli püspökei: Kondor Péter, Fekete Károly és Kiss-Rigó László január 23-án, csütörtökön este Békéscsabán az evangélikus templomban vesznek részt Ökumenikus Istentiszteleten.

A kárpátaljai származású Angelika Korszyńska-Górny énekesnő, zeneszerző, publicista és együttese ad koncertet január 24-én, pénteken 19 órától az alsóvárosi ferences templomban (Mátyás király tér 26.). A Lengyelországban élő művész repertoárján latin, ósláv, illetve héber nyelven előadott darabok szerepelnek. Érdekeség, hogy a Szegeden fellépő együttesben Angelika gyermekei is zenélnek. A koncert ingyenes, minden érdeklődőt szeretettel várnak a szervezők.

Az Egyházmegyei Karitászi kéri, hogy akik tehetik, segítsék munkájukat téli ruházati adományokkal. A jó állapotú, tiszta, használható ruhadarabokból álló felajánlásokat az Alföldi utca 46.-ban található raktárba kéri a karitászi munkatársai eljuttatni keddenként 9 és 11 óra között, csütörtöki napokon 15-től 17 óráig. Amire most kiváltképp nagy szüksége van a rászorulóknak: férfi téli dzseki (nem szövetkabát), nadrág, pulóver, cipő, alsónadrág, zokni, kesztyű, sál, sapka; női kesztyű, sál, sapka; valamint takaró, hálósák. Az Egyházmegyei Karitászi a világhálón: www.szegedcsanadikaritasz.hu oldalon is elérhető.

A Gál Ferenc Főiskola azoknak a felvételi jelentkezését várja a 2020/21-es tanévre alapképzésekre, illetve osztatlan mesterképzésekre, akik végzős középiskolások vagy már érettségizettek és akik a szülőföldön maradási biztosító diplomával kívánják élethivatásukat indítani, abban a keresztény értékeket követni.

Békéscsabán gazdasági szakokra, Gyulán ápoló és szociális munka szakokra, Szarvason kisgyermeknevelő, óvó és tanító szakokra jelentkezhetnek a felvi.hu-n február 15-ig a GFF-re.

Szegeden a teológia, hittanár-nevelőtanár, katekéta szakokra az állami felvételtől eltérően közvetlenül a GFF-re júniusig, illetve augusztusig van jelentkezés, amihez a jó tanulmányi eredmények és a hivatásokra alkalmasság mellett nem szükséges emelt szintű érettségit igazolni, a nyelvvizsgát pedig a diplomaszerezésig kell teljesíteni. Az osztatott hitéleti mesterszakokra (hittanár-nevelőtanár, karitászi, egyháztörténet) diplomásokat várnak, és azokat ajánlják a most diplomázóknak.

A középiskolák hívására örömmel tartanak továbbtanulási tájékoztatást a GFF hallgatói, oktatói, munkatársai a Szegeden és a Békés megyei városokban elérhető szakjairól, a felvételi követelményekről, a pontszámításról, a kollégiumi, sportolási, kulturális, közösségi lehetőségekről, a minden hallgatónak biztosított nyelvtanulásról, nyelvvizsgáról és a minden kontinensre szóló külföldi ösztöndíjakról.

A Gál Ferenc Főiskolán Szegedre meghirdetett Theolingua akkreditált, egyházi szaknyelvi nyelvvizsgára március 1-jéig lehet jelentkezni B1, B2 és C1 szintekre angol, német és olasz nyelvből.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye főiskolája 2008. óta működik a Nyelvvizsgáztatási Akkreditációs Központ kihelyezett vizsgahelyeként, mellyel Szegeden és a régióban egyedül biztosítja a Theolingua nyelvvizsga megszerzésének lehetőségét. A vizsga időpontja 2019. március 30., helyszíne a Gál Ferenc Főiskola szegedi épülete a Dóm tér 6.szám alatt. Ugyanitt nyelvvizsgára felkészítő intenzív tanfolyam is indul. A Theolingua nyelvvizsgáról szóló információkat a gff-szeged.hu/theolingua, valamint a www.theolingua.hu oldalakon érhetik el azok is, akik felvételi vagy diplomaszerezés érdekében készülnek nyelvvizsgára.

Szent István 2025 címmel az államalapító magyar király életművének megismertetésére indított ötéves tematikus programsorozatot a Magyar Polgári Együttműködés Egyesület (MPEE) és az Emberi Méltóság Tanácsa (EMT). A két civil szervezet elnökei (Vízkelety Mariann, Lomnici Zoltán) mellett a szervező bizottság tagjai Sótornyai Péter, Bajkai István és Kiss-Rigó László. Az ötéves projekthez a Szeged-Csanádi Egyházmegye is csatlakozik liturgikus eseményekkel, különböző közösségi programokkal, kiállításokkal és konferenciákkal emlékezve a keresztény magyar állam megeremtőjére, illetve az államalapítás 1025. évfordulójára. A programsorozat kapcsolódik az egyházmegye millenniumára való felkészülés programsorozatához.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Kozma Gábor,
Szeberényi Klára, ☩ Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.